

Rakovina a její duchovní příčiny

V každé etapě vývoje společnosti se objevila nemoc, na jejíž vyléčení byly mizivé naděje a která zároveň charakterizovala danou dobu. Morové rány, epidemie tyfu, TBC a jiné dříve smrtelné a velmi rozšířené nemoci patří minulosti. Jejich dnešní občasný výskyt připomíná zaslé hrůzy. Vyjadřuje fakt, že kousek minulosti přetrvává ve společnosti nedořešen a nepoznán až do dnešních časů.

Symbolem současnosti je rychlost, dosažení úspěchu a vysokého výdělků. Zájmy jednotlivce či malé skupinky se nadřazují nad potřeby velkého celku. Velká část populace vyznává heslo: „Ber, co můžeš, a na druhé se přitom moc neohlížej.“ Taková jsme my, lidé začátku 21. století. Takto se chováme v době přeplněné technikou, v níž vládne rozum a je opomíjen cit. Pro malý, často nepodstatný osobní prospěch dokážeme poslat cokoli v nás. Naše chování přehlásuje tichý hlas svědomí. Často až bezohledně jdeme výhradně za svými cíli. Dokážeme se navzájem i fyzicky zabít. Ale mnohem více „vražď“, vymazání nám nepohodlného člověka z povrchu země, je prováděno v myšlenkách lidí. A tyto myšlenky se zvolna zhmotňují. Čím více je „pouhých“ přání na „odstranění“ jiného člověka „nám z cesty“, tím častěji dochází i ve světě k vraždám, znásilněním a k dalším hrůzným činům. Na co myslíš, to posiluješ, k realizaci toho přispíváš. Tuto pravdu si asi vůbec neuvědomujeme, vždyť jinak by nebyly televizní programy, stránky novin, časopisů a někdy i knih plné krveprolití, sexu, zneužívání a ponižování člověka člověkem.

V lidském těle je spousta buněk s vysokým stupněm karcinogenity. Je mnoho míst, kde v organismu může začít zhoubný proces - rakovina. Denně je hodně příležitostí k nápravě, k prosvětlení se láskou a pochopením, či opačně k zacházení dál a dál do bažin nevědění a konzumnosti.

Rakovina. Při vyslovení tohoto slova nám přechází mráz po zádech. Je to slovo, které vzbuzuje lítost k tomu, kdo jí onemocněl, i obavu u ostatních ze vzniku této zákeřné choroby v jejich těle nebo rodině. Jsme ale naplnění posvátným strachem a mražením v zádech, když si něco neoprávněně přivlastňujeme, shromažďujeme-li pro sebe na úkor ostatních? Nedávají-li naše nároky a názory dlouho někomu volně dýchat, svazují ho a jeho konání i schopnosti znevažují, zvyšujeme možnost vzniku rakoviny plic (kouřením si sami bereme dech a ubližujeme). Neschopnost odpustit svým nejbližším různé krivdy a volání: „Ty za to můžeš! Kdyby vás nebylo, jak bych se měl(a)!“ bývají často příčinou vzniku rakoviny tlustého střeva. Když nejsme schopni laskavým slovem a činem potěšit jiné, nevidíme-li dobro v druhých lidech (kteří samozřejmě stejně jako my chybují), jestliže jedi-

ně sebe chválíme a hlavně plnění svých plánů a představ prosazujeme, je zvýšená pravděpodobnost vzniku rakoviny slinivky, jater, žlučníku a žlučových cest. Bojíme se sami sebe a důsledků vlastního konání? Vyhubujeme alespoň jedenkrát týdně sami sobě (za své špatné chování), stejně jako vcelku běžně (denně) kritizujeme ostatní?

V hloubi našeho těla se odsuzování jiných lidí a zlobou postupně kumulují nebezpečné buňky. Skutečně těžká (často smrtelná) nemoc přichází jako jedna z posledních možností k nápravě našich pohledů na všechno kolem. Je (zdaleka ne úplným) vyrovnáním skutků, kterými jsme ohrožovali a ničili život svých bližních a okolní svět. I trápení zvířat může v součtu s dalšími faktory způsobit u člověka rakovinu. Jestliže buňka požívá buňku, chce růst a bujet bez ohledu na ty ostatní, co je na tom divného? Podívejte se kolem sebe, kolikrát za den tuto situaci uvidíte mezi nejvyvinutějšími tvory planety Země. Lezeme si vzájemně „po zádech“, pomáháme si úplatky a protislužbami, využíváme možnosti, kdy se nikdo nevidí, a hledíme si rychle něco „ulít“, přisvojit a přemístit do vhodnějších prostor (čili k nám). Vždyť co je doma, to se počítá.

Když si domů snášíte prospěšné (mnohdy ale správně jiným patřící) věci, mnete si ruce, jak se vám daří. Ale pak pláčete - jestliže se časem těžkou nemocí projeví společně s majetkem do bytu a do života člověka vstupující duchovní chyba. Člověk by chtěl mít vše, po čem touží, a dělat si, co se mu zlíbí, a současně být bez problémů a zdravý. Pokud posleze onemocní, nijak zvlášť ho to většinou nezastaví a málokdy rozvázně přemýšlí. Chce a musí být velmi rychle zdravý, či nemocí náležitě (čili podle vlastních představ) využít. „Dokud jsem nemocný (nemocná), chci ještě stihnout vymalovat kuchyň, předsíň, vyprat záclony, povlečení a vyzehlit.“ Lehčí nemoc (např. zánět horních cest dýchacích) naše „dobyvatelské“ výboje a chvění zastaví výjimečně. Chvilí ležíme v posteli, plánování dalších aktivit zastavíme, ale už za pár hodin postrádáme rychlost doby.

Drobná varování málokdy využíváme, a tak nám snažší řešení potíží unikají jako písek mezi prsty. Rakovina není nemocí rodící se zčistajasna. Je vyvrcholením předchozích méně vážných onemocnění, opakujících se zánětů, trvalejšího oslabování těla a jeho odolnosti. Až velké nespacené, nepochopené a dlouhotrvající chyby dávají prostor jejímu vzniku.

Někdy kvůli onemocněním rakovinou odchází ze světa člověk velmi lidský, vysoce duchovně vyspělý, s mořem lásky v srdci. Opouští nás, neboť na sebe při rozdávání lásky rodině, nemocným a přátelům nehleděl, jenomže jeho duch také po lásce a odpočinku (na nějž neměl čas) moc toužil. Umře-li na rako-

vinu opravdu duchovní člověk, je to obvykle proto, že svým učněním a činností snál z hodně lidí moc negativního, a to i z těch, jimž snášet bolest nemoci dále spíše patřilo, ale kterých mu bylo líto, a proto jim pomohl. Přestože znal duchovní zákony, rozdal se i těmto lidem a dal jim „kytici lásky“. Tím vzal na sebe více, nežli bylo vhodné pro něho a též pro člověka, jehož jistým způsobem pročistil. Jiné zbavil části obsahu jejich těžkého životního rance, pak ho sám nesl, až pod nim padl. Dobrý člověk může „předčasně“ zemřít i proto, aby si druzí, kteří si jej patřičně nevážili a svými činy ho strhávali „dolů“, uvědomili skutečnou hodnotu života, cenu partnera či blízkého člověka, jehož měli.

Z duchovního hlediska je smrt člověka, který si svého ducha místo zúšlechťování špiní (např. konzumním způsobem života a neprojevoáním citu), včasným a milostivým přerušením nesprávného vývoje a možnosti pochopit své omyly na přelomu životů (hmotného a beztělného).

Muži trpí především rakovinou dýchacích orgánů (nedávají svým protějškům volně dýchat), zažívacích orgánů (život hltají a jeho krásu neumějí vychutnat a náležitě vstřebat) a prostaty (hršíšný, pudy vedený pohled na ženu neberou jako nic špatného). U žen se vyskytuje hlavně rakovina prsů (neboť ve svém životě staví na první místo děti, a ne svého muže, děti moc hýčkají a „utíkají“ k nim pro pohlázení), pohlavních orgánů (ještě neumí opravdu, srdcem, odpustit těm, kdo je v minulých letech trýznili nebo jim doposud mírněji ubližují - obvykle rozvedené ženy svým bývalým manželům) a tlustého střeva (jelikož v sobě nosí dlouho bolesti a ve vzpomínkách je chybně opakovaně prožívají).

Nebojte se rakoviny ani smrti. Strach mějte hlavně sami ze sebe, z obsahu svých myšlenek, vyřčených slov a z dopadů vlastních činů. Kde vládne morální čistota a významné místo zaujímají pokora, skromnost a úcta, tam není pro rakovinu (zhoubné nádory a onemocnění) místa. Léčení rakoviny je dlouhé a svízelné. Rakovina je nemocí léčitelnou a nejvíc pro její zastavení může učinit ten, u něhož propukla. Záleží na každém jedinci, jaký u něj bude mít vývoj. Kdo se díky ní probudí z polospánku (zevně jsme většinou až přehnaně činorodí, avšak charakter si málo zúšlechťujeme), kdo zastaví své aktivity, jež ho jedine vyčerpávají, a také změní žebříček životních hodnot (zvýrazní ty věčné), tomu už brzká smrt nehrozí. **Milujte život a druhé lidi i v okamžicích, kdy se vám pod rukama všechno (zdánlivě) rozpadá.**

Od neznámého léčitele z www.skola-lecitele.cz upravil Jirí Nižňanský, sen. (www.zivotcloveka.cz) zde použít výňatek